

100 000

slov

Antologie toho nejlepšího
z nakladatelství
E-knihy jedou

100 000 SLOV

Antologie toho nejlepšího z nakladatelství E-knihy
jedou

Copyright:

Autor: Kolektiv autorů a autorek

Editor: Martin Koláček

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2014

ISBN:

978-80-7512-079-3 (ePub)

978-80-7512-080-9 (mobipocket)

978-80-7512-081-6 (pdf)

AUTOŘI A AUTORKY

Bergl, Martin

Bílek, Josef

Bílek, Marek

Brauner, Petr, Ing. arch.

Brinda, Robert

Cabicar, Martin Macek

Galambica, Ivan

Garguláková, Dana

Glet, Jiří

Grant, Jiří

Chotutický, Z. M.

Javorská, Jana

Kaffe, Janiel

Kiml, Tomáš

Koláček, Martin

Kufa, David

Kýr, Karel

Navrátilová, Lucie

Novák, Erik Dominik

Öllmann, Müllan

Pelikánová, Karla

Rýdel, Matouš

Rynt, Milan

Rýznarová, Miloslava

Scheuer, Petr

Slik, Major

Smitalová, Jitka

Strnad, Martin

Šach, Pavel

Šebela, Jiří

Šilar, Miroslav

Škrlant, Jan

Tesař, Michal

Vlasák, Ladislav

Votruba, Jiří London

100 000 SLOV	2
Autoři a autorky	4
Dennis Smrdidech na závodech (M. M. Cabicar)	9
Šlapka (Jana Javorská)	18
Sňatkový podvodník (Ivan Galambica)	20
Sedmero plastových panen (Martin Kolářek)	35
Story o posvátných kozách (Karel Kýr)	39
Na stráži smíchu (Josef Bílek, Ladislav Vlasák)	42
Inženýr (Miroslav Šilar)	43
Jak jsem si ochočil draka (Petr Scheuer)	45
Zabila jsem tě – jsi mrtvý (Dana Garguláková)	52
B1 a čtyři sestry (Z. M. Chotutický)	57
Tajemství „němého“ tam-tamu (Karel Kýr)	62
My (Milan Rynt)	64
Důležitost snídaně (Martin Strnad)	67
Povánoční horor (Jitka Smitalová)	69
Platýz v drogerii (M. M. Cabicar)	71
Svobodná Evropa (Pavel Šach)	79
Poprvé (Michal Tesař)	81
Závislost (Marek Bílek)	83
Opravdové setkání v kosmu - podle nepravdivé události (Robert Brinda)	95
Kosatka (Ivan Galambica)	98
Žít a nechat žít (Martin Kolářek)	103

Samota a šílenství (David Kufa)	110
Jak jsem viděl světlo života (Tomáš Kiml)	115
Škádlení hada (Matouš Rýdel)	117
Pes baskervillský a hrad Rýzmburk (Miloslava Rýznarová)	119
Fuck You, Jingle Bells... (Milan Rynt)	122
Zajíček Ouško (Jan Škrlant)	123
Náhody (Jiří Grant)	127
Král střelců (Major Slik)	132
Zůstali jsme jen kamarádi (Jiří Glet)	139
Jauvejs aneb Jahodový koláč (Jana Javorská)	142
Za tajemstvím nitra Komorní hůrky (Jiří London Votruba)	144
Smích při manželských povinnostech (Pavel Šach)	147
Brána zahrady (Erik Dominik Novák)	149
To bylo jednou v létě (Tomáš Kiml)	150
Třináct týdnů v suchém domě (Martin Bergl)	151
Nákup v obchodním centru (Ing.arch. Petr Brauner)	154
Stvoření světa a zánik lidstva (Žán Efel a Müllan Öllmann)	156
Et omnia vanitas (Lucie Navrátilová)	160
Kámen, nůžky, papír (Janiel Kaffe)	168
PODĚBRADKA (Z. M. Chotutický)	182
O lásce, (ne)štěstí a jiných trampotách (Karla Pelikánová)	191
Stáří (Michal Tesař)	203
Muka (Robert Brinda)	205
Proroctví zmije (Karel Kýr)	207

Milenec a manžel (Jan Škrlant)	210
Čtu (Matouš Rýdel)	219
Kam zmizela slušnost? aneb pocta Bukowskému (Ivan Galambica)	220
Kousky (Milan Rynt)	226
Jak Alex s Markem fotili Danětku (Jiří Šebela)	229
Věci nejsou, jak se zdají být (David Kufa)	231
Moje první homosexuální zkušenost (Müllan Öllmann)	233
Super výlet - plavba parníkem z Děčína do Drážďan (Miloslava Rýznarová)	237
Net (Michal Tesař)	240
Řetěz (Jiří Glet)	242
Přátelství s nekuřákem (Pavel Šach)	243
Posílám ti pusu (Jiří London Votruba)	246
Pusa: Muzikantka	246
Pusa: Prstýnková	247
Pusa: Povídkalka	248
Nesmyslná nenávisť (Jiří Grant)	249
Obraz (Tomáš Kiml)	259
Klaun Kostička (Petr Scheuer)	260
Muži tančící se smrtí (Karel Kýr)	266
Koupím hrobku s kuchyní a koupelnou (M. M. Cabicar)	269
Hladová zeď (Martin Koláček)	278

DENNIS SMRDIDECH NA ZÁVODECH (M. M. CABICAR)

Zápis hluchoslepého psa na psí závody

Manželka mi devastuje vnitřnosti

Nápad přihlásit našeho psa Dennise na psí závody byl jednoduše brilantní! Přihlásit se mohl jakýkoli pes. I Dennis. Abyste rozuměli, Dennis není žádný obyčejný pes. Je to superpes.

“Jak se jmenuje?” - zeptala se pořadatelka.

“Dennis.” - odpověděla Kát'a a vrazila mi loket do břicha, až mi došla od žaludku čumkarta, že se přestěhoval na periferii, někam mezi lopatky a to jen protože jsem tiše přidal i příjmení “Smrdidech”.

“Kolik je vašemu pejskovi?” - pokračovala pořadatelka.

“Bude mu 18.”

Další rána a také játra odjela na dovolenou za starým kamarádem žaludkem, ačkoli jsem pouze přepočítal psí na lidský věk a řekl: „Jako Velkému třesku, jsou ze stejného vrhu.“ Je to jediný pes na světě, který je zapsán na seznamu památek UNESCO.

“Ach!” - vydechla a zapisovala si data “Loni jsme tu měli fenku, které bylo 18, a běhala i skákala...”

“Dennis moc neskáče, víte, on má za sebou asi 5 mrtvicí.” - vysvětlila Kát'a. Paní se na něj podívala pohle-dem, který lidé mají jinak vyhrazen pro duchy.

Mezi námi, s těmi mrtvicemi se to trochu přehání. Mrtvice postihuje mozek, což je orgán, který se u Dennise nikdy nejevil jako životně důležitý. Ani jako aktivní. Osobně si myslím, že možná tak první mrtvice po celo-denním běhání dopadla tu jedinou mozkovou buňku a picla jí, ale ty další už jen přišly, splakali nad vejdělkem a pak už jen nadávali na ozvěnu.

„Pejsek asi moc nevidí, že?“

„Na jedno oko vidí hůř.“ – připustila Kát'a a diplomaticky tak zamlčela „na jedno hůř, na druhé vůbec“. Přesto nebylo vhodné zmiňovat, že Dennis vidí asi jako slepec se

zlámanou holí. Ledviny, co dorazily za játry a žaludkem do hrudníku podaly žalobu na cestovku kvůli nevyhovujícím podmínkám.

„Jak reaguje na povely?“ – zkusila ještě pořadatelka.

„Nedávno ještě slyšel tlesknutí.“ – prohlásila Kát'a a zpražila mne pohledem, takže jsem raději spolkl dovětek, jak pařezy na ušním do něj chodí strkat, že je na řadě. Zároveň jsem si kryl slezinu. Ať už je kdekoli.

„Takže se orientuje jen po čichu.“ – pokývala smut-ně hlavou paní s papíry k zápisu.

„No, ehm...“ – odkašlala si Kát'a nervózně „On je to takový t'unt'a a ten čich moc nepoužívá.“ Moderátorka na ní jen zírala.

„Jak se tedy proboha pohybuje??“ – vyhrkla.

„Jako robotický vysavač. Po nárazu vždycky změni směr.“ – vysvětlil jsem ochotně. Kátina pata přistála na mém malíčku u nohy a zaryla ho hluboko do země.

“Já tedy nevím, jak to zvládne” - začala pořadatelka nejistě, poté, co zůstala několik vteřin bez dechu. “Máme mnoho soutěží, a i když jsou většinou jednoduché, vyžadují určitou obratnost...”

“On to zvládne.” - prohlásila Kát'a pevně.

A tak Dennise zapsali.

Disciplína první: přivolání psa

Živý pinball

První disciplína byla jednoduchá: přivolání psa. Byl jsem jako na jehlách, celý nedočkavý. Dennis býval nejvycvičenější pes v parku, reagoval i na gesta, už více jak rok ovšem jediný způsob, jak ho přivolat, je zvednout chodník a sklepat k sobě. Co s ním bude Kát'a dělat, jsem neměl ani tušení. Můžete na něj mávat, můžete před ním poskakovat, můžete řvát nebo i troubit na parní lokomotivu, Dennis bude mít stejnou reakci asi jako kamenný chrlič. Je to jediný superpes na světě, kolem kterého se dokáže nepozorovaně proplížit i čínský novoroční ohňostroj. Ani se nemusí plížit.

Hned na začátku se ukázalo, jak široká škála psů se zde sešla. Byl tu třeba boxer, který přiběhl na zavolání. Ke komukoli, kdo tam byl. Ale našli se opravdu vycvičení psi, třeba drsnosrstý jezevčík, který si našel páníčka na jediný krátký povel. Border kolie, která přiběhla na speciální sig-nál píšťalkou nebo belgický ovčák, co reagoval na pouhá gesta. Když jeho pán upažil, přiběhl a sedl si před něj. Sta-čilo, aby si jen poklepal na stehno a belgický ovčák se mu posadil vedle nohy.

A pak přišel Dennis.

“Nyní je na řadě nejstarší pes naší soutěže.” - uvítala ho pořadatelka s mikrofonem. “Jmenuje se Dennis a je mu 17 let.” Převzala od Káti vodítko, Káťa Dennise podrbala, upravila mu nohy, aby se neskácel a odešla. “Možná to nebude úplně snadné” - pokračovala moderátorka “protože pejsek má za sebou několik mrtvicí a nevidí, ani neslyší a prý ani moc nepoužívá čich...” - její hlas se vytratil, jelikož jí došla absurdita tohoto cvičení. Káťa zmizela mezi lidmi a někam se postavila. “...takže vůbec netuším, co se stane.” - dokončila konsternovaně.

V divácích to zašumělo, někteří se otevřeně smáli, jiní Dennise litovali a další si klepali na hlavu. Pořadatelka pustila Dennise z vodítka. Všechny hlavy se začaly obracet jako na tenise mezi Káťou a Den-nisem. Bylo odpoledne, slunce bylo nízko. Káťa si zakryla dlaněmi oči, aby jí do nich nesvítilo ze strany, jenže jak se dotkla prsty spánků, vypadalo to jako telepatický signál. Umocněný tím, že nezavolala, ani nezapískala, neudělala vůbec nic, jen ten dotek spánků - a Dennis vyrazil. Podle mne prostě přepadl dopředu, když už ho nikdo nedržel na vodítku. Asi jako dominová kostka. Nějaká žena vykřikla. Všichni bez dechu sledovali, jak zabočil, šel dál, znovu zabočil, s naprostou jistotou prošel mezi několika diváky a potom vrazil Kátě přímo mezi nohy, čímž se zastavil. Až po několika vteřinách se strhl potlesk. Dokonce přidali i hvízdání a opravdový jásot.

“To bylo neuvěřitelné!” - ozýval se z reproduktorů hlas “Úplné kouzlo, jak to proboha udělal?” - obrátila se ke mně. “Víte, Dennis je držitelem zvláštního ocenění za symbiózu se svým majitelem.” - plácl jsem, ale byla to pravda. I když jsem také neměl tušení, jak to Káťa dokázala.

Když se lidé rozešli k další disciplíně, přestali si Dennise fotit a drbat, přitočil jsem se k manželce a zeptal se šeptem: “Jak jsi to udělala?” Zakryla si rukou ústa, kdyby někdo odezíral ze rtů a tiše odpověděla: “Jen jsem mu upravila packy, aby vyrazil proti tamté překážce, té se na poslední chvíli vyhnul, málem vrazil do té druhé a o kus dál jsem se postavila.” Vrhla jsem na Káťu pohled plný ob-divu. Ona udělala z Dennise živý pinball! Dokázala dostat psa, který má asi tolik funkčních smyslů jako billiardová koule přesně tam, kam chtěla a bez jediného šťouchnutí. Moje žena je Chuck Norris.

Disciplína druhá: Hledej!

Psi nebo tamanduové?

Tři misky na trávě. Pod jednou z nich je piškot. Vypadalo to jako disciplína, ve které by mohl mít Dennis šanci. Případní sázející ovšem nesmějí zapomínat, že i když má Dennis možná ještě čich, přestože by cokoli našel, není schopen k tomu dojít, protože nemá orientační smysl. Tím nemyslím, že by mu dělalo obtíže nějaké banální doprava, doleva. Tohle je superpes. On občas není schopen rozeznat ani „nahore“ a „dole“.

Káťa si však byla jistá, piškoty s ním dělají zázraky, přebijí i háravou fenu. Dřív jsme před ním nesměli to slovo na „p“ ani říct, aby nezačal šílet, jenže dnes – můžete na něj piškoty i vysypat a neprobere ho to. Slavná je naše vzpomínka, kdy mu Káťa narvala i kousky šunky do každé nosní dírky a nic. Podle všeho měl maximálně nějaký druh mokrého snu.

I v této hře se projeví šampióni. Hned na začátku se vyřítilo k miskám štěně Jack Russell teriéra, neobtěžovalo se čmoucháním, prostě je rozrazilo, až odlétly na všechny strany a sežralo piškot. Asi jako kdybyste mezi misky hodily ruční granát. Úžasná byla i čivava, která piškot našla pod správnou miskou, ovšem nebyla schopná ji odkrýt a dostat se k piškotu, protože miska byla skoro stejně velká, jako ona. To, co předváděla, se ani nedá popsat. Těžko říct, jestli se snažila misku zvednout nebo s ní kopulovat. Svérázný postup zvolila Bordeauxská doga, která moudře přikráčela k miskám, očichala je, nad jednou zůstala stát a dlouze na ní slintla. Načež byla soutěž na 10 minut přerušena kvůli dezinfekci. Absolutním rekordmanem byl „jatrový“ labradorský retrívr. Rasy mám od Káti, která je chodící atlas zvířat, ale možná si ze mě jen dělala srandu. Jatrovka piškot našla, sedla si před něj a položila na misku packu. Jako by tam byly drogy. Ozval se potlesk.

A pak přišel Dennis. Musím říct, že tentokrát už mu všichni drželi palce a stal se nejsledovanějším psem soutěže. Na rozdíl od ostatních psů ho Káťa měla na vodítku, jinak by úplně opustil soutěž. Možná i hranici státu. Ale držela ho volně, aby se nezdálo, že jej jakkoli směřuje. Dennis se motal, párkrát spadl, jednou se přerazil o vlastní hlavu, ale k miskám se prakticky nedostal. Jen jednou už u nich byl na pár desítek centimetrů, jenže pak se zase začal vzdalovat. Po několika minutách fandění všech soutěžících „samá voda“ a „přihořívá“ to vzdala i moderátorka a ukončila jeho výstup.

„Tak bohužel.“ – řekla s úsměvem a začala sklízet misky. „Přesto nejstaršímu pejskovi zatleskáme...“ – ozval se velmi vlažný a rozpačitý potlesk. „...a postoupíme k další –,“ strnula uprostřed věty. „On je pryč!“ – vykřikla „Ten piškot je pryč!“ Všichni se kolem ní

nahrnuli a ze všech stran se ozývalo: „Jak je to možné?“ „Co se stalo?“ „Určitě tam byl?“ „Zcela jistě jsem ho tam dávala!“ „Já to viděl!“ „Já taky.“ „Ano, byl tam, také jsem to viděla!“

Pokud do té chvíle byl Dennis určitou zajímavostí, od tohoto okamžiku se stal hotovou senzací. K dovršení všeho mu jeden z diváků našel na pysku cosi, o čem tvrdil, že je drobek z piškotu a lidé si to pak chodili fotit na makro. Mnoho lidí se Káti i mně ptalo, co se to stalo, ale nedokázali jsme jim odpovědět. Když jsme nad tím později debatili, máme teorii. Sice ani nikdo z nás nic neviděl, ničeho si nevšiml, jenže Dennise známe a vidíme, co dokáže. Vzpomínám si na doby, kdy jsem mu házel piškoty a on je vždy chytil ve vzduchu, někdy s výskokem, někdy jen tak hodil hlavou a rafnul úspěšně po piškotu, který už přeletěl jeho hlavu. Měl neuvěřitelný postřeh. A každý den ho musíme hlídat při žrádle, jelikož co chvíli ztratí miskou a pak je nutné ho znovu nasměrovat. Mnohokrát jsem viděl, že v misce nehýbe moc hlavou, on do ní zaboří čumák, tak se opře a po granulích střílí jazykem. Jako mravenečník. Tak-že, teoreticky, stačil zlomek vteřiny, jakkoli nikdo neviděl ho k misce se ani příliš přiblížit, vymrštil svůj blemcák trávou a piškot schramstnul někdy ve chvíli, kdy se motal okolo. Vzhledem k tomu, že nikdo neviděl miskou se ani pohnout, muselo jít zároveň o trik rychle strženého ubrusu, kdy na stole zůstane všechno nádobí. Kdo ví. Možná Dennis infarkty předstíral, abychom mu dali pokoj, nic po něm nechtěli a on si mohl užívat poklidného stáří.

Disciplína třetí: Slalom

Brunetka u tyče

V dalším závodě se sice Dennis moc nevyznamenal, přesto se mu podařilo zapsat do sportovní historie dosud nezaznamenaným výkonem. Nebyl však jediný pes, komu se podařilo excelovat. Osobně se mi nejvíce líbil obrovský novofundlandský pes, který byl vysoký jako samotné tyčky a když mezi ně vešel, dočista je rozklížil. Vůbec mezi nimi nebyl schopen projít, prostě se do slalomu nevešel. Kát'u zase uchvátilo štěně bulteriéra, které přes svůj nízký věk už dokázalo běhat slalom. Bohužel se během obíhání tyček nějak zacyklilo, stále probíhalo mezi nimi a ani majitel, jeho dcera a moderátorka ho nemohli odchytit. Absolutně nejlepší výkon podal knírač malý, černostříbřitý. Byla to neskutečná rychlost, jako by ho vystřelili z praku.

A pak přišel Dennis. Do poslední chvíle jsem se snažil Kát'u přesvědčit, že bych si půjčil od chlápka s Bordeauxskou dogou jeho navinovací vodítko s ocelovým lodním lanem, protáhl ho slalomem, pak by stačilo uvolnit pojistku a Dennise by to katapultovalo skrz v rekordním čase. Mohli jsme vyhrát! Ale Kát'a byla neoblomná, prý by se mohl cestou vzbudit a tak... Takhle Dennis jen přišel k první tyčce a nedokázal ani najít druhou.

Tancoval kolem té první, jako brunetka u tyče, a když ho konečně Kát'a s vodítkem navedla k dalším, úplně se zauzloval. Potom se skácel a jak se mlel, naprosto záhadným způsobem se mu podařilo strhnout celý slalom i s podstavcem. Kát'a i moderátorka se ho snažili z tyček vymotat, ale nakonec vyšel sám, oklepal se a důstojně odkráčel. Pořadatelka byla poněkud otřesená, když si znovu vzala mikrofon a zadýchaným, chvějícím hlasem vysypala:

„Tohle mi nikdo neuvěří, že jsem měla na soutěži psa, co ty svislé slalomové tyče dokázal i podlézt a pře-lézt.“

To je Dennis. Superpes. Oběhnout tyče dokáže kdejaký čokl s pár lety výcviku. Ale kde blbost ostatních psů končí, my začínáme.

Disciplína čtvrtá: Tunel

Jediný pes na světě, který v rovném tunelu dokázal zahnout doleva

Cílem následujícího závodu nebylo jen proběhnout tunelem. Dál bylo nutné pokračovat po dráze, na jejím konci to otočit a vrátit se po druhé dráze, která končila hned vedle startu, tedy tunelu. Tam dokonce čekalo profesionální snímací zařízení, které zaznamenalo čas psa v cíli a zobrazilo aktuální pořadí v digitální výsledkové listině na displeji. Bomba, hned jste pocítili to olympijské vzrušení.

Opět se projevil problém s velikostí. Bordeauxská doga, novofundland'an ani jiní velcí psi se do tunelu prostě nevešli. Naopak čivava se v tunelu zase schovala a odmítala vylézt. Naštěstí zde byla dvouletá Viki, která se ochotně ujala role záchranáře a vlezla dovnitř. Čivava rychle pochopila, že je čas vypadnout, když se objevilo dítě, jenž ukusovalo z housky o velikosti samotné čivavy. Skvěle dráhu proběhl český strakatý, který byl zřejmě ve výcviku, ale stačilo, aby mu páníček hodil do tunelu míček a on ho hladce proběhl. Vůbec nejlepší a nejrychlejší byl opět jezevčík, tentokrát dlouhosrstý a králíčí, říkala Kát'a. Zřejmě bude mezi těma párkama na nožičkách nějaký rozdíl. Vystřelil ze startu a na svých krátkých nožičkách proběhl trať s vítězným časem 13 vteřin a 58 setin sekundy.

A pak přišel Dennis. Největším rizikem této disciplíny bylo, že se Dennis musel pustit z vodítka. A bylo třeba, aby našel vchod do tunelu. Náš dvoučlenný tým formule 1 měl svůj plán: já ho zezadu dovnitř strčil a Kát'a měla z druhé strany lákat na piškoty. Co by mohlo selhat? Kromě toho, že by cestou usnul.

První metr šel opravdu skvěle. Pak se bohužel zastavil a úplně se ztratil. To se nám stává při venčení každou chvíli. Pro všechny ostatní živočichy je ztratit se v rovném tunelu opravdový oříšek, ale tohle je Dennis. Superpes. Kdokoli jiný by si těžko řekl: „Za mnou díra, kterou jsem přišel, přede mnou díra, kam můžu jít, vpravo stěna, vlevo stěna, nahoře stěna, dole stěna... Páni, to je bludiště! To je hotový Mínóův labyrint.“

Musíme si ovšem uvědomit, že hluchoslepý Dennis se ztrátami orientace, poruchami rovnováhy a narkolepsií většinou vůbec netuší, kde zrovna je. Co se týče jeho, stojí na schodu uprostřed obrovské haly. Díky tomu si osvojil nadpřirozenou schopnost vyrazit na úplně rovném chodníku třeba nahoru nebo dolů. Já bych mohl odpřisáhnout, že se dokáže pohybovat i mezi dimenzemi. A tak se Dennis stal historicky prvním psem v dějinách, který v naprosto rovném tunelu odbočil vlevo. A vydal se po levém bočním schodišti směrem dolů. Neptejte se, kde se vzalo. NASA se z toho stále nemůže vzpamatovat. Matematici a fyzici dosud nenašli vysvětlení. Tím se ovšem tunel proměnil v losovací buben, automatickou pračku a Dennis v bílé na čtyřicet během odstředování. Běžel po schodech dolů a tunel se kroutil jako had na rozpálené zemi. Po několika vteřinách ho had vyplivl. I kdyby Dennis měl špičkovou orientaci, centrifuga, kterou právě absolvoval, by ho zcela vykojila. Potácel se, padal, vstával, udělal kotrmelec – a najednou to píplo. Profesionální zařízení patrně nebylo až tak profesionální, protože mu bylo úplně fuk, odkud mu přiběhne závodník, jestli do cíle nebo z cíle, hlavně, že je doma. Dennis se tak mlel v tunelu, že ho celý posunul, takže ústí tunelu ho vyfluslo přímo proti cílové čáře. Kterou překonal kotrmelcem. Displej ukázal čas „12:16“ a na prvním místě zobrazil hluchoslepeho psa se ztrátami orientace, poruchami rovnováhy a narkolepsií. Strhl se potlesk, lidé jásali jako na fotbale a já byl smíchy na všech čtyřech. Jako Dennis. Superpes.

Exhibice: Dogfrisbee

Jako Boss

Následovalo ještě několik disciplín, jako přechod přes kladinu, ve kterém si Dennis raději najal dubléra, jehož role se ochotně ujala Viki. Skok přes tyč, kde předvedl krásný skok, takzvaný horizontální. Velmi podobnou techniku skoku používá například buldozer, rozdíl je jen ten, že Dennis nemá pásy. Proskokový kruh jsme raději vynechali, nicméně měl jsem v rukávu trik, jak Dennise dostat skrz to kolo. Naučil jsem se to v *Angry Birds*. Bohužel, nikde se mi nepodařilo najít dost silný prak. A také provaz, kterým bych na chvíli svázel manželku, jinak by mi Dennise nepůjčila. Mohl též zvládnout přechod přes houpačku, jenže Káťa to zase nedovolila hnidopišským trváním na pravidlech, že pes má houpačku přejít a ne být idiotským majitelem katapultován. Přitom jsme mohli sfouknout dvě disciplíny jednou ranou: přechod přes houpačku a ještě skok přes překážku. Možná i tři překážky, kdybych na jeden konec

houpačky se mnou skočila i manželka, ovšem to by na druhé straně musela držet Dennise Viki a nevím, jestli by se stačila včas pustit.

Poslední akce byla exhibice: Dogfrisbee. Jde vlastně jen o to, že házíte psovi disk, ale běží o samostatný druh sportu. Všichni si to mohli vyzkoušet. Skvělý byl rotvajler, který disk nejen chytil, ale také nakrájel. Disk bravurně chytil a z tlamy mu pak vypadly už jen pokrájené kousky pizzy. Ne nadarmo se o něm říká, že má nejsilnější skus ze všech psů. Bezkonkurenčně nejlepší byla sheltie, která bezchybně chytala disk, i když ho moderátorka házela da-leko od ní. Výskoky sheltie byly famózní, chtěl bych to někdy vidět zpomaleně. Vedle toho probíhala i exhibice profíka s českým fouskem, který ukázal, jak jeho pes ne-jen, že chytí každý disk, ale chytil ho i s odrazem přes páníčka třeba v dvoumetrové výšce. Pes se rozeběhl, skočil tomu chlápku na hrud', odrazil se a chňapnul po disku. Neuvěřitelné.

A pak přišel Dennis. Má to vůbec cenu opakovat? Hluchoslepý, bez orientace, rovnováha v čoudu a tak dál... Se stejnou nadějí na úspěch můžete házet disk opuštěné škebli. Bylo jedno, jestli disk házela těsně kolem něj, jednou ho i trefila do čumáku nebo krásný padáček, co přistál přímo před ním. Přesto to moderátorka zkoušela a lidé se nahrnuli okolo, protože čekali: „třeba se zase něco stane“. A stalo se. Po dobré hodině, kdy kolem běhali, štěkali a dováděli desítky a desítky psů to už Dennisovi začalo být podezřelé. Nebyl si úplně jistý, ale něco mu říkalo, že někde tady, v okolí, se možná, ale poměrně dost možná, pohybuje nějaký pes. Rozhodl se to zkusit a štěkl. Dennis jinak neštěká, jen ze spaní. Od doby, co neslyší, je jeho štěkot velmi podivný. Vlastně vůbec nezní jako štěkání, je to trochu jako krátké zavytí. Moderátorka zrovna vypustila z ruky dalšího padáčka a cukla sebou. Dennis seděl v trávě vedle Káti, trochu kýval hlavou, jak se snažil věřit a na-jednou to štěknutí. Odkudsi zprava se v té chvíli, jako na startovní výstřel, vyřítila malá, šedá koule. Odraz, úžasný skok a pejsek držel v tlamě disk, který byl určen Dennisovi. Dopadl dokonale na všechny čtyři a poslušně zamířil k Dennisovi, kde mu disk položil k packám. Vrtěl ocasem, jako by to byl mixér, chvíli se po Dennisovi díval a pak se vrátil na své místo k páníčkoví. Nikdo nebyl schopn slova. Ten pes byl typický voříšek, silniční směska, možná se trochu podobal foxteriérovi, ale vím určitě, že v žádné disciplíně jsem ho neviděl.

„Tak zdá se, že Dennis zde má pomocníka, kterého vůbec nemám zapsaného.“ – divila se moderátorka. A pak jsme se dozvěděli, že tenhle pejsek je z útulku, majitel ho má krátce a všeho se dosud bál, proto ho ani nepřihlásili. Vůbec si nehrál, ostatních psů se spíš stranil. Tohle bylo poprvé, co udělal něco jen tak, sám od sebe. Pořadatelka znovu zkoušela házet disk, ale nic se nestalo. Potom na-jednou znovu: disk již se snášel k zemi a Dennis zase štěk-nul. Voříšek se vyřítil a bezchybně chytil. Opět položil disk před Dennise, vrtění ohonem a návrat k páníčkoví. Tentokrát za plného potlesku.

Byli jsme svědky něčeho neskutečného. Kvůli Dennisovi museli vyvinout zcela novou kategorii stupňů vítězů. Můžete chytat disk v dogfrisbee na bronzovou, stříbrnou nebo dokonce zlatou medaili. Ale vysoko nad nimi trůní Dennis, superpes. Dokáže chytat v nejvyšší kategorii, jakou kdy kdo dosáhl.

Jako Boss.

Epilog

Dennis není můj pes, Dennise jsem vyženil. Dennise jsem musel dobývat, protože jsem věděl, že když si nezískám jeho, nezískám nikdy ani Kát'u, nejbáječnější ženu na světě. Trénoval jsem na něm i žádost o ruku. Tedy o pac-ku. A dostal jsem od něj všechny čtyři! Nicméně pro mne je Dennis rival. Také trochu zneužívám toho, že neumí číst. Doufám.

A já nejsem jeho pán. Přijal mne do smečky, ale ob-čas mi dává najevo, kdo je tu šéf. Svým gentlemanským způsobem. Je to rozhodně nejúžasnější pes, jakého jsem kdy poznal. A také jsem nikdy nepotkal psa, jako je on. To vše díky neuvěřitelně láskyplné péči a výcviku, co mu věnovala má žena. Díky Dennisovi a Kátě jsem poznal, co to je mít psa za opravdového člena rodiny.

ŠLAPKA (JANA JAVORSKÁ)

Zrovna jsem nejásala, když můj manžel začal pracovat jako řidič kamionu a navíc, když trávil většinu času v zahraničí. Ale postupem času jsem si zvykla a chod domácnosti si zařídila podle sebe. Takže nakonec to vypadalo, jako kdybych byla přes týden svobodná a o víkendu vzorná manželka.

Moje pubertální dětičky to přehlížely s klidným nezájmem o společný rodinný život. Ve finále to fungovalo tak, že přes týden mě měly na háku. Ovšem přes moje vyhrožování krutým desperátem, který se v pátek vrátí a zavede jim drsný režim, nehnuly ani brvou a házely na mě poznámky typu: „ Matko neprud'! , Spolkni prášek!, Čekej!, Čoudni si!“ nebo „Arbeit macht frei“ a podobné nejapné hlášky, které mě dokázaly spolehlivě vytočit do nepřítelů.

V ten moment jsem se měnila v rozběsněného Tyranosaura Rexe, pobíhala jsem po bytě a zuřivě se vším třískala a házela, takže to ve finále vypadalo, jako kdyby bytem prolétl hurikán Katrina. Moje děti to jen komentovaly slovy: jasnej přechod. A dál mě pilně ignorovaly. Já jsem si pro změnu pěkně uklidila ten svinčík, co si Katrina s Rexem natropili a aspoň jsem se u toho uklidnila.

O víkendu se ty vlezlé bestie (míněno moje děti a ne Katrinu s Rexem) vlísaly manželovi do přízně, jak moc se jim po něm stýskalo a co že jim to přiveztl. Podle úžasnosti dárku pak setrvaly v jeho dosahu patřičnou dobu.

Když pak přišla řada na mě, vyfasovala jsem tašku plnou smradlavého prádla a na lísání nezbyl čas, protože začal kolotoč praní, žehlení, vaření a nakupování, aby měl náš pán tvorstva vše nachystané k odjezdu. Za to mě občas poplácal po zadku a v noci poctil pětiminutovým sexem, na který jsem se musela patřičně přichystat, abych mu zahrála některou z jeho oblíbených: sestřičku, kurvičku nebo cudnou školačku.

Copak o to, sestřičku a kurvičku bych zmákla levou zadní, ale ta cudná školačka mi ve 43 letech nějak nepřipadala moc reálná. Chtěla jsem ji nahradit paní učitelkou, ale na žádnou ze školních let neměl takové vzpomínky, aby ho vyrajcovaly k sexu. Jen já jsem si tak strašně moc přála, abych mohla vzít do ruky ukazovátka a naložit mu na holou, až by měl prdel rudou jako pavián v říji. Ale na těch pět minut, kdo by to řešil?

A tak se to opakovalo týden co týden, až jsem si našla milence. Jenže jak jinak, než zase kamionáka. Jenže tenhle jezdil většinou po vnitrozemí a měl na mě po večerech čas. Hlavně jsem mu nemusela hrát žádný divadýlko a sex nevypadal jako inseminace krávy Milky za běhu.

Najednou čas plynul úplně jinak a já ani nevěděla, jestli je pondělí nebo pátek. To jsem ještě netušila, jak ošklivě se mi moje bláhové rozpoložení myslí vymstí.

Byl pátek ráno a můj miláček mi zavolal do práce, že dneska končí dřív a jestli chci, můžu za ním přijet na okraj Prahy na jednu čerpací stanici. Bude tam parkovat svůj náklad'ák a pak si spolu můžeme zadovádet někde na hotelu.

Samozřejmě se mi rozblikaly všechny kontrolky a bylo jasné, že dneska už nic neudělám. Vzala jsem si tedy půl dne volna a mazala fofrem domů. Rychle jsem provedla všechny zkrášlující procedury a pak mě napadla myšlenka, udělat mu radost a vzít si na sebe převlek šlapky, který byl nejoblíbenějším mého manžela.

Už jsem se těšila, jak bude příjemně překvapený, až mě uvidí v rudých podvazcích a děrovaném body.

Ve smluvenou dobu jsem se přiřítla na benzinku, zaparkovala auto a rozhlédla se po parkovišti. V řadě na konci parkoviště jsem zahlédla známé vozidlo a vykročila k němu. Zkušeným skokem jsem se vyhoupla na stupačku, otevřela dveře a vklouzla dovnitř. Kupodivu, miláček nikde.

„Hurá! Překvapím ho!“ Zalezla jsem dozadu na lehátko a začala se svlékat. Kolem auta jsem slyšela hovor a věděla, že každou chvíli přijde. Naaranžovala jsem se do pozice dokonalé šlapky a trpělivě roztouženě čekala.

Konečně se otevřely dveře a řidič nastoupil do auta, nastartoval a jel přeparkovat. Krčila jsem se na lehátko a mlčky čekala, až vypne motor. Náhle se zabouchly dveře a cvaknul klíček. Opatrně jsem se vyhrabala z lehátka a rozhlížela se kolem auta. Nikde nikdo. Vezmu za kliku – zamčeno.

„Do prdele!“ zaklela jsem nahlas. V ten moment mi pípla na mobilu esemeska:

„Miláčku musel jsem ještě naložit, zítra jedu záskokem Německo. Už to nestihnu. Promiň. Miluju tě.“

„Sakra, že já kráva vlezla do jinýho auta?“ Pomalu jsem začala zkoumat věci kolem sebe. Všechny mi byly ale povědomé. Pak mi to došlo. Můj manžel se vrátil domů, protože byl pátek a já viděla známé auto a vlezla dovnitř v domnění, že je mého milence.

„Co teď?“ Nezbývalo mi nic jiného, než zavolat manželovi, aby si pro mě přijel.

Udiveně otevřel dveře: „Co tady, proboha, děláš?“ Nechápal, jak jsem se mohla vloupat do jeho miláčka.

„Chtěla jsem tě překvapit.“ Špitla jsem dotčeně, ale byla jsem ráda, že mě konečně vysvobodil. Mohla jsem tady skejsnout dva dny a to by byl malér.

„A proč jsi vlezla tajně dovnitř?“

Poodhalila jsem mu plášť a ukázala jeho oblíbený kostým.

„Tak takhle je to! A já si celou dobu myslel, že pracuješ v kanceláři!“

SŇATKOVÝ PODVODNÍK (IVAN GALAMBICA)

(podle opravdového příběhu)

Jan Průcha byl vzhledově průměrný muž. Věk 33 let, výška 181 cm, váha 85 – 90 kg. Spíše k těm devadesáti kilogramům. Vlasy hnědé, obličej kulatý, slabé brýle s tenkými obroučky. Zvláštní znamení: tetování na pravé ruce, kde má tetovány písmena: ACS. Tolik by mohl znít výtažek z policejního spisu, a také stručný popis podvodníka Jana Průchy. Snad by se slušelo říci, kdyby to byla nějaká právní kvalifikace-sňatkového podvodníka.

Jan Průcha se živil tím, že obíral ženy o peníze. Nikoliv tak, že by jim je bral přímo z peněženek, v okamžiku, kdy se dotýčná nedívala. To on nedělal. To mu nebylo hodno. Jan Průcha vytvářel situace, a to takové, že žena mu nakonec sama peníze dávala. Co dávala, doslova vnucovala. Cpala mu je horem dolem a přemlouvala jej, aby si je vzal. Když je nechtěl, nutila jej, prosila jej, zapřísahala jej, aby si je vzal. Jak to dělal? Naprosto, ale naprosto jednoduše. Používal povětšinou vždy stejný a stále bezpečně fungující postup. Bylo to prosté.

Jan Průcha si vždy dovedl vybrat oběť. To byl začátek jeho úspěchu. Vybíral si pečlivě. Věděl, že žena, kterou si vybere, musí splňovat určitá kritéria. Kupodivu, ani vzhled, ale ani bohatství v tom zásadní roli nehrálo. Bylo mu jedno, jak moc je hubená či nehubená, jestli je na vozíku, nebo třeba šilhá. To neřešil.

Základem bylo, vybrat si, jak on v duchu říkal, „pipku“. Takovou holku, co jde světem, třeba je i trochu zklamaná, věk tak od dvaceti pěti dál, ale spíše po třicítce. Holku co hledá a stále nenachází, takovou, co už se pomalu vzdává svých snů o princi na bílém koni. Holky, co sní o princi na bílém koni, tak to nebylo nic pro našeho Jana Průchu. On hledal mezi děvčaty, co již sní pouze o princi, bez koně, nebo dokonce mezi takovými, které by byly ochotné, snad v případě nouze, vzít za vděk možná i jen tím koněm, kdyby si je tedy ten kůň vzal a žil s nimi. Prostě holky, co mají pocit, že třicítka věk je akorát tak čas na to se vdát, nebo se jít oběsit.

Tady Honza lovil. Chodil na diskotéky, ale spíše a to nejčastěji, lovil na internetu, flirtoval s prodavačkami v obchodech, oslovoval maminky s dětmi na ulici. Měl široký záběr. Ale internet jednoznačně vedl.

Honza byl kádr. V jeden čas dokázal najednou „obhospodařovat“ až pět žen. Ale to se velmi těžko zvládalo. Jeho standardem byly dvě až tři ženy a to pak zvládal všechno v pohodě. Zde je nutno si uvědomit, že Honza měl v každém vztahu určité etapy. Bylo to jako jízda v autě. Nejprve jedeme na jedničku, pak zařadíme dvojkou, pak trojku a tak dál, až jedeme na pětku. No a pak náš milý Honza sebral peníze a obrazně vyřadil na neutrální a nechal auto setrvačností zastavit.

Honza byl z Brna. Takže lovil v Praze, v Budějovicích, v Karlových Varech, a tak různě. Do Brna si jezdil odpočinout, tam nikdy nikoho neměl. Brno bylo tabu.

Když si Honza vyhlédl oběť, tak začal postupně zařazovat jedničku. Sbalit holku nebyl pro něj žádný problém, takže když viděl, že ryba na háčku „zasekla“, založil si na ní speciální notýsek. Honza totiž vystupoval pod různými jmény, povětšinou střídal tři, takže si do notýsku psal, jak se u dotyčné jmenuje, jaké u ní (v budoucnu) používá telefonní číslo a taky historku, kterou jí řekl. Zásadně, ale skutečně zásadně, Honza používal metodu, že když se s nějakou ženou poznal na internetu, tak se on tvářil, že je ostražitý, že si chce JENOM psát, protože se již několikrát napálil, je prostě takový důvěřivec a jestli to dotyčné nevadí, mohou si jen občas hezky napsat. Nic víc. Alespoň zatím. Nikdy na začátek na internetu nedával dívce hned zkraje svoje telefonní číslo a ani jej po ní nevyžadoval. Veškerá komunikace se vedla v kamarádské rovině a Honza byl skutečným přeborníkem na to, na jakou strunu kdy zahrát.

Pak přicházela druhá část. Řekněme druhý stupeň rychlostní. Honza v tento okamžik již napsal dotyčné svoje telefonní číslo. Vysvětlil jí, že dovolat se mu bude obtížné, protože pokud je ve službě, telefon vypíná. Pracuje totiž u Policie ČR. To byla první varianta. Jako druhá bylo to, že pracuje na stavbě, to používal málo, nebo že jezdí s kamionem, to už se celkem dalo použít, ale vůbec nejčastěji a nejraději Honza používal, že pracuje v bance, jako IT specialista se zaměřením na správu sítí. Ona mu na oplátku dala svoje číslo. Honza měl jeden telefon, ale asi dvacet sim karet, které průběžně měnil. Měl v tom dost propracovaný systém.

Nejčastěji byl tedy IT specialista, nebo policista. No a tak si s dotyčnou dopisoval a při tom si občas poslali pár sms zpráv. Honza se ovšem vyhýbal jakékoliv intimitě. Žádné „Broučku“, či „Miláčku“. Dokonce se vyhýbal i zdvořilým jménům. Petru oslovoval „Petro“ a jen výjimečně „Pét’o“. Ale co se týče obsahu konverzace, pouštěl se stále